

SZILÁGYI ZSÓFIA EMMA

Marco Salvatore

Élt egyszer egy olasz fiúcska, Marcónak hívták. Belevaló kis srác volt. Húsos ajkában, az orra alatti mély gödröcskében és kreol bőre alatt már ott lüktetett a buzgó latin vér, pedig még csak kilencéves volt. Toszkána egyik öreg falucskájában élt nagyanyjával és gyönyörű nővérével, Gloriával. A lány hirtelen vált érett nővé: mellette egy szempillantás alatt kerekedett ki, kacér, fekete fürtjei naphosszat cirógatták. Csípőjét színes kendőkkel hangsúlyozta, vékony derekát fűzővel emelte ki, amiért vallásos nagyanyja rendszeresen megszólta, mondván: rendes katolikus lány nem ingerli a férfiakat.

Marco minden ebéd után kifeküdt a házuk melletti babérbokor alá, ahonnan zavartalanul beláthatta szülőfaluja egyetlen terét. Emésztett, ugyanis – növésben lévő – olasz létére a mértéket nem ismerte: mindig annyira teleette magát nagyanyja főztjével, hogy a focizással várnia kellett. Amit egyébként nem is bánt, mert a nap a déli órákban olyan erősen sütött, hogy a legtöbb falubéli az otthonában vészelte át ezt az időszakot. Egy-egy szomszéd azért néha kidugta az orrát, és hunyorogva elszívott egy cigarettát. Marco mindig odaintegetett nekik, mert a faluban a jólnevelt gyerekek finomságokat kaptak. Olykor néhány kitikkadt madár is megjelent, hogy igyon a tér közepén álló szökőkútból, amelyből éppen csak szivárgott a víz.

Marco szerette szülőfalujának kis terét nézegetni, mert mindig felfedezett valamit, amit addig nem vett észre. Biztos volt benne, hogy ismer már minden követ, tetőcserepet – és minden mohafoltot a tetőcserepeken –, ablakot, zsalugátert, kopogtatót, virágot, sőt még azt is tudta, hogy a téren melyik mélyedés telik meg a leggyorsabban vízzel, mikor esik az eső. Ha pedig mégis felfedezett valami újat, sajátos mozdulatsorral üdvözölte: kétszer a saját vállára csapott, tapsolt, majd csettintett egyet.

Marco nem nagyon ütött el a környezetétől, de egy szempontból mégis különlegesnek számított: egymaga bánt el a szerelemmel.

A szerelem – egész egyszerűen – átesett rajta, amikor Marco egy délután elbambulva heverészett a babérrózsa alatt. A fiú felpattant, és sűrű bocsánatkérések közepette a fekete lepelbe burkolt férfi után lépett. Amikor udvariasan felsegítette, észrevette, hogy vak. Marcót a férfi élettelen szeme, kampós orra és összetört arcki-fejezése egy ijesztő dottore-maszkra emlékeztették; halálosan megrémült tőle. A férfi kirántotta sovány karját a fiú segítő kezéből, és reszelős hangon rámondott:

– Hol a botom, te komisz? Anyád nem tanított meg, hogy ne légy útban?! – Marco, miután magához tért, gyorsan körülnézett, és megtalálta a földön heverő fehér botot. Érte nyúlt, és a férfi kezébe adta.

– Erről van szó! – az idegen megtapogatta a babérrózsa leveleit. – Egyébként remek kis árnyékod van. Lepihennék egy kicsit, ha önagysága nem bánná... – Marco illedelmesen lesegítette, majd előhúzott egy tiszta zsebkendőt, és az öreg felé nyújtotta... ám ekkor eszébe ötlöttek a nagyanyja szavai, és ijedten hátrahőkölt. Végignézett a földön kuporgó idegen férfin, és a felismerés úgy vágta fejbe, hogy azt hitte, menten hátraesik.

Ez csak a szerelem lehet!

Szája egyetlen haragos vonallá vékonyodott, keze ökölbe szorult. Elhatározta: úgy elveri a nyomorultat, hogy belezárul.

A nővére gondolt. Valahányszor a nagyanyja szomorúnak látta Gloriát, olyan dühösen járt-kelt a házban, hogy bármi, amihez tömpe ujjával és széles tenyerével hozzáért, rögtön vigyázzba vágta magát. Marco ilyenkor igyekezett minél kevésbé az öregasszony útjában lenni.

– Ma che dici! – háborgott ezüstös bajsza alatt az asszony. (Merthogy bajsza volt, pontosan annyi, amennyi egy valamirevaló hatvanas délszaki nőtől elvárható.) – Tudom, hogy a szerelem vak, de akkor sem értelek! Come puoi parlar così... Észre sem veszed, és már el is rabolta a szívedet meg a fiatalságodat! Mert a szerelem vénségesen vén... és koldus képében szedi évezredek óta az áldozatait! Állandóan telebőgöd nekem a házat! E allora?! Ha már a méltóság és a szerelem nem fér meg egy székben, legalább az eszed legyen a helyén, lányom!

Marco sokkal jobban tartott attól, mi lesz nővérenek a sorsa, mint a nagyanyja békétlen, kövér macskájától, aki minden étkezésnél bemászott az asztal alá, és sunyin bokán harapta. És most, hogy végre szembetalálkozott a galád szerelemmel, úgy érezte, le kell számolnia vele, hogy imádott nővére többé egy könnycseppet se ejtsen miatta.

A nagyanyja mesélt is valamiket arról, miként lehet megölni a szerelmet, de Marco nem értette, ehhez miért kell – például – elnyomni magunkban.

A fiú undorral nézte, ahogy az idegen alak magában motyogott, miközben zavartan tépkedte a fűcsomókat, és időként hangosan, teljesen értelmetlen szavakat kiabált bele a semmibe. Fogatlan, ráncos szája idegesen remegett. Akárhogy vizsgálta Marco a férfit, nem értette, hogy hullathat könnyeket ezért a mogorva koporsótöltelekért az ő fiatal és csodaszép nővére, mikor a faluban az összes fiú Gloriáról álmodzik.

– Te, gyerek, meg tudom tölteni valahol a butykosomat? Az arcomat is megmosnám... – vakkantotta a férfi.

Marco ekkor úgy döntött, hogy saját módszerét alkalmazza. Felsegítette az öreget, és elindultak. A férfi sántított, ezért a kis Marcót néha úgy megrántotta, hogy

szegény azt hitte, menten sárkányrepülővé változik, és elszáll. De azért észnél volt, mert tudta, hogy az ember nem veszítheti el a fejét, ha a szerelemmel van dolga.

Megérkeztek a falucska régi, kiapadt kútjához, amelynek egyik oldalát már elhordták a másik kút építéséhez, ezt itt kisajátította a gyom. Marco egészen a széléig kísérté az öreg. Végignézett a szerencsétlen férfin, aki remegő kezével üres butykosát nyújtotta feléje.

Mielőtt minden bátorsága elillant volna, hirtelen mozdulattal meglökte, és gyorsan hátrébb lépett, nehogy a férfi magával rántsa. Az öreg egyensúlyát veszítette, és kalimpálva, borzalmas üvöltéssel beletántorodott a kútba. Marco elfordult, még a szemét is behunyta, a fülét pedig betapasztotta. Miután úgy gondolta, hogy eleget várt, megfordult és áthajolt a párkányon. A kút alján fekvő, összetört, sötét alakot nézte. Elsírta magát, de tisztában volt vele, hogy nem tehetett mást. Elhunyt édesapjára gondolt. „Egy férfi legyen kemény, főleg, ha a családjáról van szó!” Megtörölte könnyes szemét, és hazaindult.

Az eset utáni napon azonban már cseppet sem volt szomorú. Dudorászva, saszsézgatva segített nagyanyjának. Fát aprított, zöldséget pucolt, megfejte egyetlen-egy kecskéjüket, és jókedvében még az undok macskát sem lökte le az ablakpárkányról, ahogy eddig minden alkalommal. Az örömittas perceket Gloria szakította félbe: ismét zokogva érkezett haza. Marco zaklatott nővérét nézte, és valami nem fért a fejébe.

„Kiszedték? Ki van zárva! Kimászott volna? Lehetetlen!”, értetlenkedett magában.

Azonnal utána akart járni, hogy mi történhetett. Eldobta a felmosóröngyöt, és futásnak eredt. Lerohant a lépcsőn, át a téren, majd a kis levenduláson keresztül meg sem állt a régi kútig. Megtámaszkodott a szélén, és lenézett a feketeségbe. Nem hitte el, amit látott. Megdermedve csúszott le a kút oldalán, és semmit sem értett.